VI évfolyam. 1910. julius hó 2. 27. szám.

Jánosháza és Vidéke

Társadalmi és helyiérdekü hetilap.

ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egész évre . . . . . 8 korona
Félévre . . . . . 4 korona
Negyedévre . . . . . 2 korona
Kiadja: a »Jánosháza és Vidéke« lapkiadóvállalat.

DINKGREVE NÁNDOR
felelős szerkesztő.

A lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőséghez; előfizetések, hirdetési díjak és reklamációk a kiadóhivatalba küldendők.
Megjelenik minden szombaton.
Nyílttér sora 40 fillér. Hirdetések megegyezés szerint közöltetnek.

Legyen gazdasági iskolánk.

Irta: Dr. Marton Adolf.

Egy város fejlődése függ attól, hogy a lakossága értelmes, intelligens-e és vagyonilag független-e, továbbá attól is, hogy van-e intelligens, áldozat és tettre kész vezetője.

Jánosháza 3 megye u. m.: Vas, Zala és Veszprémmegye szélén van, egy élénkforgalmu kereskedelmi gócponttá fejlődött. Hiresek a hetivásárjai. Látogatott és nagyforgalmu a hónapos vásárjai. Rendkivül nagyok az országos vásárjai.

Ezek után az ember joggal következtethetné, hogy itt egy modern várost kell találni.

Minő csalódás!

A fejlődés-, a kulturának sehol, semmi nyoma. Anglia nagygyá, hatalmassá, a kulturája által lett. Ha a világ bármely részében egy tartományt meghóditott, azonnal angolokat telepit oda, uj szellemet, életet önt az iskolákba s a legrövidebb idő alatt meglátszik rajta az angol kultura.

Sajnos, Jánosházán kevés az intelligens elem s az a kevés is indolens minden iránt, ami áldozatot követelne tőlük.

A nép zöme földmives, azután jön az iparos s végül a kereskedő. Talán joggal mondhatjuk el róluk, hogy: »ignoti nulla cupido“.

A kultura mutathatná a nép jólétének a fokát, de itt jólétről nem lehet szó sem.

Gazdag ember itt egyáltalán nincs.

A földmivesnek van elég földje s csak egy-néhány kivételével, az év leforgása alatt nem tud semmi jövedelmet felmutatni. Örül, ha a jövedelmével fedezheti a kiadásait s szerencsésnek érzi magát, ha nem keveredett adóságba, dacára annak, hogy 5—6 tagu családjával egész éven át a mezőn volt elfoglalva.

Az iparos a mindennapi kenyerét iparkodik megkeresni, a legtöbb kereskedő az adósságának a törlésére gondol.

Ha a földmivesnek jól megy dolga, az iparos is könnyebben boldogul, a kereskedőnél is nagyobb a forgalom, több a haszna, könyebb a megélhetése Nagy hiba nálunk az, hogy dacára az agrikultur áilamnak, még mindig kevés gondot fordit a földmivelésre.

Nem tudja nálunk még a földmives, hogy mi az a célszerü és okszerü gazdálkodás? A föld rejti méhében a legtöbb kincset, ezt kellene kiaknázni. Németországban pl. egy földmivesnek ha tizszer kevesebb földje van, mint nálunk, aránylag nagyobb a jövödelme.

Minő különbség mutatkoznék minden téren, ha bármely gazda, az okszerü és célszerü gazdálkodása által, az év végén tizszer nagyobb jövedelmet tudna felmutatni, mint jelenleg?

A nagyobb jövedelem megváltoztatná kedélyét, felélesztené érzékét a modernizmus iránt s nem félne ugy az ujitástól, ami áldozatot követel.

Elég baj az, ha csak kissé emelkedik a pótadó, mindenütt sirást, jajveszéklést hallunk.

Csak a panaszra nyilik az ajka a népnek, hogy a kevés jövedelem mellett annyi teher van a vállán, hogy majdnem összeroskad.

Antonia arcképe.

Irta: Gaston Rageot

Leányának és vejének tragikus halála óta, mely a Mózes hajótörése alkalmával történt, Delines asszony kétségbeesésében visszavonult [illegible]

[illegible] el.

Antonia huszonnyolc éves volt, amikor meghalt. Rövidtartamu leánykorában szépsége és gazdagsága miatt körülrajongták, de midőn később férjhez ment, férje, aki kitünő üzletember volt, bár gazdag pompával halmozta el, nem tudta fölmelegiteni. Ragyogó magánjának csendjét nem verte fel vidám gyermekzaj s végre is beletörődött elhagyatottságába, melynek végén ott ólálkodott a halál.

Nyolc nap hónap óta megmagyarázhatatlan módon ezek a gondolatok és visszaemlékezések nyugtalanitották Delines asszonyt.

Az immár teljesen magára maradt özvegy, kit csupán néhány vén cseléd vett körül, naposzat szalonjában üldögélt. Antónia arcképe előtt.

Fekete fakeretben, a na[illegible] ott, vagy esténkint a villamos csillár ragyogó fénysugaraitól megvilágitva ott állt a fiatal asszony, virulva, tündökölve szépségének teljében. A rajongó festőmüvész megfürösztötte a nagy velenceiek fényében, akik szerették ez aranyhajat, a zöldzománcu szemeket, és hajlott [illegible]

[illegible]

és mégis boldog, gyönyörteljes mosolylyal, mely fájdalmas sorsával teljes ellentétben állt és szegény anyját örökké nyugtalanitotta. Olyan volt, mintha a halott önkéntelenül szivének egy mély titkát viselné arcára irva.

Egy nap a vén inas névjegyet h[illegible]zott Delinés asszonynak.

Pierre Lillois ? . . .

Emlékezett rá, hogy e nevet több izben hallotta emlegetni az elhunyt házaspártól, de minden erőlködése ellenére nem tudott felidézni emlékezetében egy bizonyos arcot.

— Kéretem.

Pierre Lillois lesült arcu, égő szemü fiatal ember volt, ugy a harmincas évek körül. Ajka szenvedést árult el, egész arca végtelen szomoruságot tükrözött vissza. A katasztrófa óta szakadatlan utazott.

— Nagyon jó barátja voltam az ön vejének — szólt Delines asszonyhoz — s a leány iránt is hódolat és rokonszenv töltött el. Visszatérvén utazásomról, eszembe jutott,

[illegible]

mestermunek tartanak. Ugy gondoltam, hogy ha megláthatom, ez annyi, mintha mindkettőjüket viszontlátnám . . .

A különös látogató hangjában rosszul titkolt fájdalom remegett s Delines asszony szive szintén elszorult. Könnyei, melyeket eddig visszatartott, arcára peregtek s kezének egyszerü mozdulatával odamutatott a képre, mintha magát Antóniát mutatná meg az idegennek.

Pierre Lillois sokáig mozdulatlanul és némán szemlélte a ragyogó képet, azután halkan igy szólt:

— Mintha ő maga volna!

— Igen — szólt boldogan az anyja.

És látván, hogy Pierre Lillois nem tudja [illegible] enni tekintetét Antoniáról, hozzátette:

Kérje a község az államtól egy gazdasági iskola felállitását, küldje be a gyermekeit a modern földmivelésnek, az elsajátitása végett. A magból melyet most elültetnek, később terebélyes fa lehet, amelynek az árnyékában az unokái boldog megelégedésnek s jólétnek fognak örvendeni.

A nagyobb jövödelem a gazdaság, meglátszik még a város külső képén is, nem néz ugy ki, mint 100 év előtt.

Elég baj még az is, hogy a képviselőtestület kereskedő tagjai legtöbbször akkor jelennek meg a gyülésen, ha licitációról van szó.

Egy egészséges, életrevaló eszme felvetésével gyakran sokat lendithetnének a városon.

Nem kell attól tartani, hogy kudarcot vallanak, az erőtlen csügged, az erős megállja.

Egy gazdasági iskola felállitásával, az oda kinevezett tanári kar uj életet öntene az ugyis laethargikus állomban levő társadalomba.

Nagyobb lenne az idegen forgalom, több dolga lenne az iparosnak, könnyitené a társadalom minden rétegében a megélhetést.

Minden kezdet nehéz, de az idő már elérkezett ahhoz, hogy Jánosháza érdekében valamit tenni kell, különben az utolsó falu is felülmul majd minden tekintetben.

Ne politizáljunk!*)

Szabad nemzeteknél, ahol a vezetés nem parancsból áll csupán, hanem főleg a vezető egyének erkölcsi minősége átszáll az egész nemzetre, a politikai jellem a legelső és a legszükségesebb államférfiui tulajdonság. Azért veszi körül a népek egészséges ösztöne a kultusznak egy különös nemével azon nagyok emlékét, kiket magas erkölcsi felfogás tüntet ki. Egy Aristidesnek, egy Cincinnátusnak, egy Washingtonnak, egy Deák Ferencnek a meghatottság olyan nemét idézi bennünk elő, mely a legbensőbb esztétikai hatással rokon.

És valóban, ha a szépnek tökéletes kifejezését keressük ez államférfiui tevékenységben, ugy ne gondolkodjunk a közéletnek azon külső formáira, melyek önálló müvészi értékkel birhatnak, a politikai irodalomnak és szónoklatnak virágaira: ezek is tehetnek szolgálatot, mert a forma szépsége többnyire viszszahat a tartalomnak emelkedettségére: de a lényegét ezek nem képezik. Az igazi szép az államférfiuban élete müvének azon egyöntetüsége, mely az alkotások sokféleségébe egy következetesen vallott erkölcsi alapeszmének rendező erejét viszi be és egyéniségének az a nyugodt önzetlensége, mely megtántorodás nélkül irányit minden erőt egy magasabb cél felé. A valódi esztétika a politikában, az igazi müremek az államférfiui életben ugyanaz, ami a legfőbb erkölcsi jó és a nemzetnek legdrágább kincse: a politikai jellem.

Ezeket a fundamentális igazságokat egy nagy államférfi mondta egyszer, nem is olyan régen.

S ha ily eszményi szemmel nézünk bele az idők forgatagába, akkor a felébredő lelkiismeret parancsa hársányan dörgi be a mindenségbe: Uraim, ne politizáljunk sokat!

Nem merem azt mondani, hogy ne politizáljunk. Hisz nálunk a politika ócska jelszavai megmételyezik a társadalom fejlődését, nálunk egy politikai párt rögeszméje sokszor képes a társadalom házába az égő csóvát is behajitani.

Ha látjuk napról-napra, aminthogy látnunk is kell, hogy a politika mezeje az, ahol a kétszinüség ügyesen lavirozni tud, ahol az elvtelenség sokszor gradus a Parnassushoz, ahol a társadalom legértéktelenebb elemei, egyszerre sulyos tényezőkké válnak, ahol a siker meglepetésekre, hazug, soha be nem vallott jelszavakra van bazirozva, akkor a társadalom komolyan gondolkodó tagjának meg kell keresnie és találnia az igazi teret a becsületes törekvések érvényesitésére.

A magyar társadalom beteg, messze mögötte áll a nyugati társadalomnak, a nálunk még agyontisztelt eszmék, intézmények, másutt már porba döntött bálványok. A nép tanulatlan, a nyugati eszmék visszapattannak róla, az analfabéták nagy száma égbekiáltó szégyenről számol be a kultura csataterén. S ez a kulturátlanság, ez a maradiság egy keserü vád azok ellen, akik a népet csak politikai heccekre használják ki, akik a békés munka idején nem törődnek a néppel.

A mi járásunk társadalmának nemzeti és kulturális missziója van. Ezt a missziót nem a politika változatos szinházában kell betölteni, hanem a társa-

*) Dr. Vályinak, a »Muraszombat és Vidéke« jeles munkatársának e cikkére fölhivjuk a figyelmet.

— Ha önnek tetszik ez az arckép, örülni fogok, ha máskor is megmutathatom.

Ez időtől fogva Pierre Lillois hetenkint meglátogatta Dellines asszonyt.

Néhány méghitt, bizalmas vendég körében, akikkel az öreg hölgy szivesen elcsevegett e multról, Pierre ott szokott üldögélni egy [illegible], legtöbbször szótlanul, [illegible] a csodálatos képen nyugtatva. Ez a néma szemlélődés szemmelláthatólag boldoggá tette s hálás volt érte Antonia anyjának és ugy tisztelte ezt a nyujtott alkalomért, mintha a saját anyja lett volna.

Végül maga Delines asszony volt az, aki a fiatal ember gyakori látogatását sürgette.

Nem kérdezte, hogy micsoda különös érzelem az, mely ez ismeretlenhez füzi s nem kereste, hogy ez mi gyönyörüséget talál a fájdalom örökös felidézésében. Ösztönszerüleg érezte, hogy közelebb állanak egymáshoz. Gyengédsége, figyelme, sőt hallgatása és mélabuja is meghatott. Mindannyiszor, ha eddigi szokása ellenére szivét őszintébben kitárta, ugy érezte önkéntelenül is, mintha Pierre egykor legmeghittebb barátja, testvére, vagy férje lett volna Antóniának s ez annyira bizalmassá tette, hogy egy napon megvallotta neki azt a rejtett gondolatot, mely nyugtalanitotta.

Delines asszony nagy karsszékében ült, Pierre Lillois pedig megszokott helyén. Csevegésük a szokott [illegible] az alkonyuló nap sugarai már ráhullottak az arcképre. A fény egyre gyengült, Antonia arca elmosódott, távolodni látszott. Vállainak ragyogó fehérsége fakóra vált, hajának szine egyre sötétedett.

— Megért ön engem? — kérdezte félénken Delines asszony. — Elgondolni, tudni, hogy ő soha sem örvendhetett fiatalságának, szépségének! . . . Ez rettenetes!

Pierre Lillois halkan, vontatottan felelt:

— És nem látja ön az ő mosolyát? . . .

Fölemelkedett és néhány lépést tett az egyre halványuló kép felé, melynek ajkain még most is ott tündökölt a boldogság és a gyönyör.

Igen — folytatta a fiatal ember. — Most már megmondhatom önnek . . . Antónia boldogan halt meg, szeretve és szerettetve . . . volt egy férfi, aki csak őt szerette és nem tudja elfelejteni soha . . . egymásba szerettek, anélkül, hogy ismerték volna egymást, egy felejthetetlen estén, midőn tekintetük talkozott . . . és [illegible] két éven át megré[illegible] egymás csókjától.

— Ah! — sóhajtott fel elbámulva Delines asszony.

A felkiáltás önkéntelenül tört ki szivéből. Karjait a szék karfáján nyugtatta és mozdulatlanul ült, könnyei lassan leperegtek arcán, mint a gyermekei, kiket a legkisebb megindultság sirásra késztet és szegény, öreg arca, melyen eddig ott ült a félelem és aggódás, könnyein keresztül is megifjodni látszott.

A szürkület homálya mind sürübb lett. Antónia képe már nem volt más, mint egy tünő árnykép, melyen csak a vállak fehérsége csillámlott halványan. Az agg anya és a fiatal szerelmes hosszan szemlélték.

És most már Pierre Lillois is sirt.

dalomban. A politika felvethet stréberek, felszinre dobhat értéktelen elemeket, de a társadalom erős, progressziv eszmékre megérett munkásokat kiván s aki itt megállja helyét, aki itt betölti hivatását, az az igazi férfi, nem a korcsmagőzön táplálkozó üres, nagyhangu szájhős.

Induljon meg végre ebben a járásban is a selectió, a jók, a nemesek, a gondolkodók kiválása s akkor meg fog indulni a nagy nemzeti munka a haladás, a kultura jegyében. S akkor el fog hallgatni megint a politika s megindul a nagy tábor, melynek katonája mindenki, aki dolgozni akar a magyar kulturáért, melynek nem lesz más ellensége, mint a sulytalan, hazából, de nem a hazának élő politikus!

A Dunántuli Dalosszövetség Keszthelyi Dalünnepe.

A Dunántuli Dalosszövetség 1910. julius 9, 10. és 11-ik napján rendezi Keszthelyen dalosünnepét. A szövetség 12 éves fennálása óta ez lesz a IX. dalünnepe. Az előbbi évi székesfehérvári, nagykanizsai, pécsi, győri, szombathelyi stb. versenyeket mindig a legnagyobb siker koronázta. A keszthelyi dalverseny azonban, — az előjelekből itélve — az összes eddigieket felül fogja mulni. Mig a legutolsó székesfehérvári dalosversenyen 7 vidéki dalárda vett részt, addig a keszthelyi versenyre 19 dalárda jelentette be résztvételét. A versenyen a következő dalárdák vesznek részt teljes számban: Budapesti cukrász dalkör, Budapesti lyra dalkör, Budapesti III. kerületi dalfüzér, Egyetértés, Budapesti férfi dalegylet, Győri ének- és zenekedvelők egyesülete, Komáromi r. k. egyházi énekkar, Körmendi dalegyesület, Pápai r. k. kör énekkara, Pécsi polgári daloskör, I. Ruszti férfi dalegylet, Sárvári dalegyesület, Székesfehérvári polgári dalkör, Szombathelyi dalegyesület, Szombathelyi máv. mühely Haladás dalárdája, Tatatóvárosi polgári daloskör, Veszprém dalárdája, Zalaegerszegi daloskör és a Keszthelyi iparosok dalköre.

Küldöttségileg az ország minden részéből jelentkeztek dalkörök. Közöttük ott találjuk a temesvári, hódmezővásárhelyi, ceglédi, pécsi stb. dalárdákat. A rendezőség körülbelül 3000 vendégre számit. A dalosok a déli és az államvasutak vonalain külön vonaton érkeznek Keszthelyre 9-én d. u. 6 órakor, ahol őket a város elöljárósága és a szövetség nevében dr. Berzsenyi Árpád a gróf Festetits urodalom főtitkára, mint a Szövetség elnöke fogadja. — Utána Keszthely hölgyei egy-egy jelige kisérétében megkoszoruzzák minden egyes dalkör zászlóját. Este a Balatonon ismerkedő est lesz. Másnap reggel a körülbelül 4000 ember részére épitett dalcsarnokban lesz az összkarok próbája, melyen 1000 dalos vesz részt. Utána disz-közgyülés, disz-bankett, délután pedig az ünnep tulajdonképeni része, a kötött dalverseny lesz megtartva. A dalkörök négy különböző csoportban énekelnek. Az első csoportban a mult hónapban öngyilkossá lett ifju zeneszerző Latzkovszky Aladárnak, a szövetség pályázatán első dijjal kitüntetett műve: »A hazáról« Petőff Sándor szövegére kerül előadásra. A második nehéz műdalcsoportban Révfy Géza »Ismerek egy szép országot« cimü, a harmadik műdal csoportban Arany János »Népdalegyveleg« cimü pályanyertes müvei adatnak elő. Hangverseny után a Dalkörök monstre szerenádot adnak gróf Festetich Tasziló főudvarmesternek, az ünnep fővédnökének. Este a Balatonon nagy népünnepély, velencei est lesz, melynek keretében a fővédnök vendégül látja az összes dalosokat.

A harmadik, hétfői nap programmja szintén a legváltozatosabb. Ezen nap délutánján lesz az ugynevezett szabadonválasztott dalverseny és a dijak kiosztása. Dijakra a kormány, a fővédnök, Zalavármegye, Keszthely város, a keszthelyi takarékpénztárak, a keszthelyi hölgyek, a szövetség elnöke és alelnöke, a védnökök s mások adományából több mint 400 korona gyült össze. Itt emlitjük meg még, hogy a szövetség a keszthelyi városházában irodát létesitett, mely készséggel szolgál mindennemü felvilágositással. Ugyanott jegyezhetők elő a belépőjegyek is naponként délután 3—4 óra közt.

Heti krónika.

Dr. Ostffy Lajos a parlamentben. A képviselőházat f. hó 23-án nyitották meg ünnepélyesen, mely aktusra egybesereglettek az ország minden részéből az ujonnan megválasztott képviselők. A czelldömölki kerület képviselője *Dr. Ostffy* Lajos [illegible] napján utazott Budapestre, hol megjelent pártja értekezletén, mely őt pártjegyzővé választotta. 23-án jelen volt a képviselőház megnyitásán, mikor nemcsak a saját pártja, a Kossuth-párt, hanem még Justh Gyula és gróf Batthyány Tivadar, továbbá a munkapárti képviselők is meleg szeretettel fogadták.

Ezen pártkülönbség nélküli szeretetteljes fogadtatás keveseknek jut ki és büszkék lehetünk rá, hogy éppen a mi ritka egyéniségü képviselőnket érte ez. Akik különben Ostffy Lajost ismerik, egyéniségét, kiváló tulajdonait értékelni, a munka emberét és a mások iránti tevékenységet megbecsülni tudják, — azokat éppen nem lepi meg a minden lépten-nyomon megnyilvánuló ováció. — Folyó hó 18-án a szombathelyi premontrei rend adott tiszteletére ebédet, egyszer s mindenkorra a rend állandó vendégéül invitálva meg őt, — melyen rajta kivül a szombathelyi közélet előkelőségei vettek részt.

Mindezekből látható, hogy a tisztelők, hivek és barátok lelkes hangulatát és tüntetését képviselőnk mellett, nem zavarja meg a már már *hirhedetté* váló petitió sem, mivelhogy annak komolyságáról és lehetetlenségéről meg van győződve minden józan ember.

Primincia. Péter és Pál napján tartotta Karakón Hevesi György fia Hevesi István az első miséjét a vidéki plébánosok s intelligencia jelenlétében. Az ünnepi beszédet Lukcsics Imre somlyóvásárhelyi káplán tartotta. Mise után az egybegyült közönség Berzsenybe vonult az uj pap édesatyja, Hevesi György házába, ahol fényes lakoma várta őket.

Hirschler Sománé növendékeinek a vizsgája. Junius hó 23-án rándult át Sümegre magántanulóival Hirschler Sománé okl. tanitónő, hogy a polgári iskola szigoru tanárai előtt levizsgázzanak. A tanári kart meglepte a növendékek szabatos, határozott és értelmes feleletei. Nem könnyü megitélni azon növendék készültségét, akit csak egyszer lát a tanár, egészen más az, akit egész évben megfigyel. Hirslerné tanitványai bármily kérdést kaptak, nem jöttek zavarba, ami által jelét adták a kitünő készültségüknek. Kötelességünknek tartjuk megemliteni azon vizsga fényes eredményét, mert ismeretes volt ugyan eddig is Hirschlerné lelkiismeretessége, szorgalma, amelyet a növendékeinél egész éven át kifejtett, de ha más jutalma nincs is, adózzunk mi egy kis elismeréssel azon szorgalmas tanitó iránt.

Még s peticionálnak. »Az Ujság« cimü napilap junius 28-iki számában olvastuk, hogy a kisebbségben maradt párt mégis beadta a peticiót a Curiához, a megválasztott képviselő dr. Ostffy Lajos mandátuma miatt. Kettő érdekes ezen hirből, az egyik az, hogy még a választási elnök dr. Berzsenyi Dezső ellen is vádat emelnek, a másik pedig az, hogy Ma[illegible] munkapártinak [illegible].

Megtörtént. Egy gonoszságáról ismert egyén ebédre hivta a rokonát, akit már 3 éve nem látott. A rokon ebédközben elbeszéli, hogy nagyforgalmu üzlete van, kevéssel kezdte, de az Isten megsegitette annyira, hogy ma már első ember lett a falujában, sőt villája is van. Na ja — mondja erre az a Spanganak elkeresztelt gonosz egyén, a bécsi gyárosoktól megtartott pénzen vásároltad ugy-e? »Azt csak egy »hotigcsaló« állithatja mint te, de engem még nem néztek ki egy faluból sem mint téged, aki ugy hagytad el a legutolsó faludat, mint szent Pál az oláhokat.« Ezzel felkelt az asztaltól és a vendéglőbe ment ebédelni.

25 éves jubileum. Meszler Mihály, a jánosházai ipartestület szolgája 25 év óta tö'ti be azon állását az ipartestület megelégedésére, ezért elhatározták, hogy a legközelebbi napokban fényes ünnepélyt rendeznek a tiszteletére. 25 év egy ember életében szép idő s aki oly buzgalommal, oly szorgalommal teljesíti mindenkor kötelességét, mint Meszler Mihály, az megérdemli, hogy a testület tagjai más uton-módon is kifejezést adjanak hálájuknak és elismerésüknek. Mi kivánjuk, hogy az öreg Meszler még ifju szivvel szolgálhassa számos évekig az ipartestületet.

Meghivó. A Celldömölk és Vidéke Állatvédő-Egyesület folyó évi julius 13-án d. u. 3 órakor Czelldömölkön, a városháza tanácstermében rendes évi közgyülését tartja, melyre az egyesület tagjai tisztelettel meghivatnak. Tárgysorozat: 1. Jelentés az egyesület 1909. évi müködéséről. 2. Pénztáros számadása az 1909. évről. 3. Az 1910. évi költségelőirányzat megállapitása. 4. Alapszabályok és könyvek kiosztása. 5. Inditványok. Göttmann Bódog elnök, Szórády Dénes titkár.

Gyermektelepek ellenőrzése. A közegészségügy rendezéséről szóló 1876 : XIV. t.-c. II. rész. 1. fejezesét módosittó 1908 : XXXVIII. t.-c. a rendezett tanácsu városi, illetőleg községi (kör)-orvos teendőiül a többek között kimondja, hogy felügyelni tartózik az állami menhelyek kötelékébe tartozó s az illető városban, községben (körben) elhelyezett gyermekekre; az 1876 : XIV. t.-c. pedig a 156. §. e) pontjában azt rendeli, hogy a járási orvos ügyelni köteles a lelencek és dajkaságba adottak iránti rendszabályok végrehajtására. Avégből, hogy az állami gyermekmenhelyek részéről elhelyezet gyermekekre való felügyelet rendszeresebbé és hatályosabbá tétessék, a belügyminiszter elrendelte, hogy jövőben a járásorvos hatóságuk területén az állami gyermekmenhelyek által létesitett és fentartott gyermektelepeken évenkint egyszer telepvizsgálatokat foganatositsanak, minden egyes gyemeket a nevelőszülőjének lakásán látogassanak meg, a látogatás megtörténtét a gyermektartási könyvbe vezessék be; az esetleg tapasztalt szabálytalanságokról — intézkedés cé jából — az illetékes menhely igazgatóját minden egyes telepvizsgálat foganatositása után sürgősen értesitsék s eljárásukról a vármegyei tiszti főorvos utján a közigazgatási bizottságnak is tegyenek jelentést.

Vasuton. A celldömölki vasutállomáson a Budapest-felé induló vonatra felszáll két uriember. Az első osztályu fülkében kényelmesen elhelyezkedve, elkezdenek diskurálni. Miről is beszélnének másról, mint a peticióról — hisz mint a rossz majuak mondják, [illegible] utazik«.

Mellesleg megjegyezve, az egyik — nevezzük X-nek — körül-körül tekint a kupéban és szaglászik erősen, mint mikor az ember valami kellemetlen szagot érez.

Végre megszólal X uram:

— Mondd csak mennyire vagytok a peticióval?

Szól erre Y ur ilyenképpen:

— Feltétlenül biztos a petició, mert most viszek a zsebemben két halottat.

— Ah! Most már tudom, miért van olyan hulla-szag ebben a kupéban.

A krassószörénymegyei katasztrófáról a hivatalos jelentések ma még elszomoritóbb képet adnak. Egész vidékek pusztultak el. A viz nemcsak a termést, hanem a termőföldet is elhordta és évekig tart, amig az iszappal lehordott földből ujra termőföld lesz. Csaknem valamennyi községnek számos halottja van, akik megmentették az életüket, elvesztették hajlékukat, vagyonukat s betevő falatjok sincsen.

Figyelmeztetés. A gazdaközönséget a saját jól felfogott érdekében figyelmeztetjük, hogy a vasut mentén levő gabonatermésüket a vágányoktól legalább 40 méternyire hordják el, mert a mozdonyból kiszálló szikra könnyen felgyujthatja. Ilyen esetben pedig a vasutigazgatóság kártéritést nem fizet.

Elejtett beszédek.

A) Hát nem szednek itt már, — csontot-rongyot?

B) Nem.

A) Nagyszerü lehetett az, mikor a gyerekek azt szedegettek össze s tanulmányozták az egykaru mérleg müködését. (Katzenhekl).

B) Nem értem.

A) Mert azzal is — csalni akarták.

* * *

A) Voltál Sümegen?

B) Igen, nos!

A) Most szájról-szájra jár egy uriember esete, akihez beállitott két bocher, kérdőre vonni őt azért, mivel az ő barátjukat megsértette.

B) Mi van ebben?

A) Sok. Az az uriember reájuk rivalt, hogy megbizottak-e, vagy segédek, mire azok megijedtek s kereket oldottak. A jobarátjuknak pedig hirül vitték, hogy azzal ne kezdjen, mert egy goromba — fráter.

B) Mi lett a vége?

A) Rajta száradt a sértés, ha ugyan az.

Tüske.

Gabona-árak

— 1910. junius 22-én. —

Salzberger Rudolf jelentése szerint:

Buza	9·50— 9·60	korona.
Rozs	6·50—	„
Árpa	6·10—	„
Zab	6·10—	„
Bab	6·50	„
Tengeri	6·30—	„

pr. 50 kgr.

Irányzat lanyha.

Néhány elismerő levél STERN MÓR FIA jánosházai hornyolt-tetőcserép és gőztégla-gyárában készült anyagokról:

Tölcsány, 1907. X/18.

Mai napon postautalványon beküldtük a szállitott cserépzsindely árát s egyuttal a szállitott kitünő minőségü anyagért elismerésünket fejezzük ki. Tisztelettel

Báró Guttmann László zalabéri uradalma.

Tölcsány, 1907. XII/14.

Sziveskedjék jövő évi épitkezésre 30—100 ezer darab tégla és 10—30 ezer darab tetőcserépre Zalabér állomásra ajánlatot tenni.

Báró Guttmann László zalabéri uradalma.

Szénásvölgyi uradalom 1908. julius 12-én.

Tekintetes Stern Mór fia urnak Jánosháza.

Örvendek, hogy a gyors és pontos kiszolgálásért, úgy mint a küldött cserépzsindely kifogástalan jó minőségéért ezuton megelégedésemet nyilvánithatom, egyuttal tisztelettel kérem . . . stb.

Schmidt Adolf.

Pusztaszentlászló 1908. VI/23.

A két vaggon zsindelyt megkaptam, nagyon meg vagyok vele elégedve.

Zágorhidy Cigány Bertalan.

Kelt Pacsán, 1907. február hó 26.

Miután láttam Pacsatüttősben a gyártmányát és nagyon jónak találom, sziveskedjék velem tudatni, hogy ezerét mennyiért adja a Zalaapáti állomásra, mert ha jobban jövők ki vele, mint a sopronyival, ugy csakis az ön gyártmányát használjuk stb.

Acél Miklós épitési vállalkozó.

KÉRDEZZÜK MEG A HÁZIORVOST!

Krondorfi alkálikus természetes savanyuviz

Bor, pezsgőhöz a legjobb ital

Magyarországi főraktár: Bpest, V. Zoltán-u. 10

Nyomatott Linkgreve Nándor villanyerőre berendezett könyvnyomdájában Czelldömölk.